ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **BONAGRAIN, s. r. o.**, se sídlem Blažovice, Jiříkovická 340, zastoupeného JUDr. Vladimírem Hodboděm, CSc., advokátem se sídlem Brno, Veveří 46, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 Ca 290/2008 - 34,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 Ca 290/2008 - 34, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 4. 7. 2008, č. j. 6279/2008 - 14130, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 592 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Hodbodě, CSc.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2008, č. j. 6279/2008 - 14130 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „správní orgán prvého stupně“) ze dne 3. 1. 2008, č. j. SZIF/2008/0002883, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o poskytnutí dotace v rámci programu *Zakládání skupin výrobců pro rok 2006*, podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců,

zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády“). Důvodem pro zamítnutí žádosti bylo zjištění, že žalobce sice byl do programu zařazen pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu jako skupina výrobců, pro účely poskytnutí dotace však nesplnil podmínku společného odbytu *skupiny výrobců* příslušné zemědělské komodity podle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, neboť žalobce, třebaže byl zařazen do programu, není *skupinou výrobců* ve smyslu citovaného ustanovení. Dalšími důvody zamítnutí byly zjištěné nepřesnosti na jedné z předložených faktur. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze; ten ji rozsudkem ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 Ca 290/2008 - 34, zamítl.

V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud uvedl, že žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí spojoval s názorem žalovaného, dle kterého nesplňuje podmínky pro postavení *skupiny výrobců* podle čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, ve znění Smlouvy o přistoupení (dále jen „nařízení Rady“) a podle § 2 písm. c) nařízení vlády. Městský soud vymezil právní rámec rozhodný pro posouzení věci, přičemž odkázal na relevantní ustanovení nařízení Rady a na nařízení vlády. Z gramatického výkladu čl. 33d nařízení Rady podle městského soudu vyplývá, že *seskupení producentů* se skládá z producentů (užito množné číslo), kteří jsou členy těchto seskupení a kteří společně uvádějí zboží na trh a činí společně přípravy k prodeji, centralizují prodej a společně dodávají zboží velkoodběratelům. Tomu odpovídá i gramatický výklad pojmu *skupiny výrobců* podle nařízení vlády; jejím předmětem činnosti musí být zajištění společného odbytu příslušné komodity. Z pohledu výkladu teleologického městský soud uvedl, že podle § 3 nařízení vlády jsou stanoveny podmínky pro zařazení skupin výrobců do programu ze dvou hledisek, a to z hlediska obchodovatelné produkce, a z hlediska počtu společníků, členů. Ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády upravuje, jaké skupiny výrobců lze zařadit do programu. Podle § 3 nařízení vlády lze do programu zařadit takovou skupinu výrobců, která vykazuje hodnotu obchodovatelnosti nejméně 3 miliony Kč, bez ohledu na počet členů (přitom však musí být dodržena zásada skupiny, tj. vytvoření skupiny z více než jedné osoby), anebo lze do programu zařadit skupinu výrobců, která sice nevykazuje příslušný objem obchodovatelnosti, ale má nejméně pět společníků nebo členů. Městský soud odkázal i na další ustanovení nařízení vlády, ze kterých lze dovodit, že se předpokládá vícečlenná základna skupiny výrobců (například § 6 odst. 2, který vyžaduje uzavření smlouvy mezi skupinou výrobců a jejími členy). Konstatoval tedy, že znaky a podmínky fungování *skupiny výrobců* nemůže splňovat *„skupina výrobců“*, která by byla tvořena pouze jedním členem; jedině vícečlenný subjekt může naplnit smysl společného úsilí k odbytu příslušné zemědělské komodity.

Městský soud rovněž odkázal na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 – 72 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), dle kterého pro zařazení žadatele do programu musí být splněna mj. podmínka *společného* postupu *více subjektů* zajišťujících *společný* odbyt určené zemědělské komodity. Tato podmínka musí být splněna již v okamžiku, kdy správní orgán prvého stupně rozhoduje o žádosti o zařazení do programu.

Městský soud tak uzavřel, že žalobce, jako jednočlenná obchodní společnost, stanovenou podmínku v rozhodné době (v době rozhodování o žádosti o zařazení do programu) nesplňoval. V důsledku toho nebyl splněn základní předpoklad pro poskytnutí dotace podle § 5 nařízení vlády, neboť se nejednalo o *skupinu výrobců*; správní orgány tedy v souladu se zákonem žádost žalobce o poskytnutí dotace zamítly. Na uvedeném závěru nemůže podle městského soudu nic změnit ani to, že žalobce byl do programu *Zakládání skupin výrobců* pravomocně zařazen, neboť toto zařazení je sice jednou z podmínek pro poskytnutí dotace [§ 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády], předpokládá to však, že společnost naplňuje definiční znaky skupiny výrobců, což se v případě žalobce nestalo.

Jako nedůvodnou posoudil městský soud i námitku týkající se dřívějších stanovisek správního orgánu prvého stupně a žalovaného, s tím, že uvedená stanoviska nejsou výstupem rozhodovací činnosti a nezakládají správní praxi, kterou by bylo nutné se nezměnitelně řídit. Pokud žalobce poukazoval na *Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004 až 2006,* jde o programový dokument vlády ČR, který implementuje opatření podle nařízení Rady.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na konkrétní zákonný důvod. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem jsou tvrzeny kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel především nesouhlasil s právním posouzením otázky, zda i jednočlenná společnost může být zařazena do programu *Zakládání skupin výrobců*. Má za to, že založení jednočlenné společnosti neodporuje smyslu nařízení Rady či nařízení vlády; stěžovatel v tomto smyslu velmi podrobně argumentoval v žalobě a je přesvědčen, že se městský soud s touto argumentací nevypořádal správně a zčásti vůbec.

Čl. 33d nařízení Rady nechává podle stěžovatele plně v kompetenci členských států stanovení podmínek pro zařazení do programu *Zakládání skupin výrobců*. Z § 3 nařízení vlády pak stěžovatel dovozuje, že pro zařazení do tohoto programu je potřeba, při splnění podmínky vzniku v období od 1. 5. 2004 do 31. 10. 2006, splnit alternativně podmínku roční produkce (tři miliony Kč) nebo podmínku počtu pěti společníků, členů. Termín *skupina výrobců* je pouze legislativní zkratkou, kterou se podle § 2 písm. c) nařízení vlády rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění *společného odbytu* příslušné zemědělské komodity. Stěžovatel je přesvědčen, že tyto podmínky splňuje a má tak na dotaci nárok. Městský soud se přitom s touto argumentací dostatečně nevypořádal.

Dále stěžovatel nesouhlasí se způsobem výkladu právních předpisů, podaným městským soudem. Podle něj by měly být právní předpisy schváleny a vydány tak, aby byl jakýkoli dvojí výklad vyloučen. Odkázal přitom na judikaturu Ústavního soudu, ze které

se podává, že nejasné a neurčité konstrukce v právních přepisech představují (při jich aplikaci) porušení práva na spravedlivý proces. Stěžovatel tvrdí, že v případě, že podzákonný právní předpis připouští dvojí výklad, nemůže být vykládán v neprospěch účastníka řízení, který se ho dovolává proti orgánu státní správy. Znovu poukazuje na to, že postupoval přesně v souladu s výkladem správního orgánu prvého stupně a žalovaného v době podání jeho žádosti. I stěžovatel měl tento právní předpis za nejednoznačný, a proto se založením jednočlenné společnosti vyčkával až na výklad Ministerstva zemědělství. Ministerstvo pak vyložilo tento právní předpis tak, že umožňuje i zakládání jednočlenných společností.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Z povahy věci se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou, zda rozsudek městského soudu netrpí nepřezkoumatelností. Stěžovatel namítal, že se městský soud dostatečně nezabýval některými dílčími argumenty jeho žaloby; s tím se však zdejší soud neztotožňuje. Na hlavní námitku nesprávného výkladu pojmu *skupiny výrobců* (resp. *seskupení producentů*) reagoval městský soud velmi podrobně a uvedl, jakými úvahami se řídil a proč považoval interpretaci stěžovatele za nesprávnou. Odůvodnění rozsudku plně odpovídá požadavkům na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí, na čemž nemůže ničeho změnit ani tvrzení stěžovatele, že na některé dílčí argumenty městský soud dostatečně nereagoval. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, *„[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (...). Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.*“

Meritem kasační stížnosti je nicméně výklad pojmu *skupina výrobců*, kdy spornou je otázka, zda lze pod tento pojem podřadit i obchodní společnost s jediným společníkem a zda je tak případně možné tuto jednočlennou společnost zařadit do programu *Zakládání skupin výrobců*. Rovněž je otázkou, za jakých okolností lze splnění této podmínky znovu přezkoumávat ve vztahu k posuzování podmínek pro poskytnutí dotace podle § 5 nařízení vlády za situace, kdy je taková obchodní společnost již pravomocně do programu *Zakládání skupin výrobců* zařazena. V této souvislosti je třeba připomenout, že stěžovatel byl zařazen do předmětného programu rozhodnutím správního orgánu prvého stupně ze

dne 7. 2. 2006, č. j. SZIF/2006/0030965, a toto rozhodnutí je pravomocné; žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ač byl stěžovatel do programu zařazen nesprávně, nebylo již možné toto rozhodnutí odstranit v rámci přezkumného řízení, neboť již uplynula zákonná lhůta.

Usnesením ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 80/2010 - 82, předložil sedmý senát zdejšího soudu otázku výkladu pojmu *skupiny výrobců* k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Sedmý senát totiž nesouhlasil se závěry vyslovenými v rozhodnutí prvního senátu tohoto soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72, publikovaném pod č. 2047/2010 Sb. NSS, který dospěl k závěru, že do dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady a § 2 písm. c) nařízení vlády lze zařadit pouze takovou právnickou osobu, která má alespoň dva společníky, členy či akcionáře. Sedmý senát byl však toho názoru, že výklad předmětné otázky, založený na úvaze, že má-li být předmětem činnosti žadatele zajištění společného odbytu, pak je jeho nutným předpokladem mnohost subjektů, je úvahou zkratkovitě spojující účel dotace s formálním mechanismem distribuce dotace jejím ekonomickým příjemcům. Měl za to, že předmět činnosti, který je u skupiny výrobců předepsán v § 2 písm. c) nařízení vlády, může být naplňován (a smyslu a účelu dotace bude dobře dosaženo) zcela nezávisle na tom, jakou vlastnickou strukturu má právnická osoba, jež má být *skupinou výrobců*. Podle názoru sedmého senátu může být předmětem činnosti jednočlenné společnosti společný odbyt zemědělské komodity, zcela v souladu se smyslem a účelem dotačního programu podle čl. 33d nařízení Rady.

S ohledem na řízení vyvolané před rozšířeným senátem Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 5. 2011, č. j. 2 As 103/2010 – 56, řízení v této věci podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. [nyní § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] přerušil, neboť zjistil, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Rozšířený senát následně usnesením ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 80/2010 - 100, o předložené otázce rozhodl, a to tak, že *skupinou výrobců* dle § 2 písm. c) nařízení vlády se, v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady, rozumí *více subjektů* sdružených ke společnému odbytu. Usnesením ze dne 9. 11. 2012, č. j. 2 As 103/2010 - 64, proto bylo rozhodnuto o pokračování v řízení v této věci.

Rozšířený senát se ve shora citovaném usnesení vyjádřil také k otázce výkladu pojmu *skupina výrobců*, v souvislosti s otázkou opětovného posuzování této podmínky podle § 5 nařízení vlády při hodnocení podmínek pro poskytnutí dotace za kalendářní rok. Citované ustanovení v odst. 1 stanoví, že *dotace za příslušný kalendářní rok se poskytne skupině výrobců na základě žádosti, jestliže tato skupina výrobců a) byla zařazena do programu do 31. prosince 2006, b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení, c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů, d) nakupuje příslušnou zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze k tomuto nařízení, od třetí osoby pouze 1. pokud množství této zemědělské komodity nepřesáhne 10 % objemu celkové obchodované produkce zemědělské komodity od členů za příslušný kalendářní rok, nebo 2. v případě splnění povinnosti dodavatelských závazků za svého člena, který nesplnil tyto závazky, pro něj vyplývající ze společenské smlouvy, stanov nebo smluv o výši objemu obchodované produkce, e) všichni členové jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, které produkují alespoň 1 zemědělskou komoditu uvedenou v příloze k tomuto nařízení, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců, za*

kterou má být této skupině výrobců vyplacena dotace, f) všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci zemědělské komodity prostřednictvím skupiny výrobců, pro kterou má být skupině výrobců vyplacena dotace.

Spornou otázkou v projednávané věci je výklad podmínky uvedené pod písm. c) tohoto ustanovení. K tomu rozšířený senát pod bodem 29 výše zmiňovaného usnesení konstatoval, že *„[n]ařízení vlády, jak ve svém názvu, tak i ve vymezení předmětu úpravy v § 1 rozlišuje rozhodování o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodování o poskytnutí dotace, přičemž pro oba tyto účely vymezuje samostatné podmínky; předmět obou řízení se přitom nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v § 3 má žadatel na zařazení do programu právo. Zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit, do programu je rozhodnutím, které je nezbytné k tomu, aby subjekt (skupina výrobců) mohl žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Už samotné rozhodnutí o zařazení do programu tak je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele. Podmínky pro zařazení do programu již při rozhodování o dotaci znovu posuzovány nejsou, byla-li skupina výrobců zapsána do programu do 31. 12. 2006, splňuje tím prvou podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. Není podstatné, že při zjišťování podmínek pro poskytnutí dotace za každý příslušný kalendářní rok je rovněž zkoumáno, zda skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [§ 5 odst. 1 písm. c)], podobně jako je zkoumáno při zařazení do programu [§ 3 písm. a)]. Nové zkoumání těchto podmínek při poskytování dotace má vyloučit žadatele, u něhož došlo v mezidobí k takovým změnám, že přestal stanovené dotační podmínky splňovat. Nesleduje se zde přitom totožnost podmínek; není vyloučeno, aby subjekt zařazený do programu v důsledku četnosti skupiny při poklesu jejích členů naplnil podmínky pro poskytnutí dotace rozsahem roční obchodované produkce. Zkoumání podmínek četnosti skupiny či obchodované produkce při poskytování dotace není revizí podmínek zařazení do programu; ostatně v takovém případě by byl zcela nesmyslný postup žalovaného, který původní rozhodnutí o zařazení do programu měnil v přezkumném řízení.“*

Z citovaného závazného právního názoru rozšířeného senátu tedy plyne, že už samotné rozhodnutí o zařazení do programu *Zakládání skupin výrobců* je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele a správní orgány při posuzování splnění podmínek podle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády (poskytnutí dotace) nejsou oprávněny opětovně posuzovat správnost tohoto zařazení (splnění podmínek § 3 nařízení vlády) v tom smyslu, že by byly oprávněny ve fázi rozhodování o poskytnutí dotace přehodnotit, že žadatel *skupinou výrobců* není. Jinými slovy, předpoklad zařazení určitého subjektu do programu *Zakládání skupin výrobců* lze revidovat pouze na půdorysu řízení o zařazení do programu (například cestou přezkumného řízení zahájeného *ex officio*), nikoli však v rámci postupu podle § 5 odst. 1 nařízení vlády. V tomto navazujícím řízení nemohou správní orgány vycházet bez dalšího z toho, že stěžovatel není *skupinou výrobců*, neboť nemá vícečlennou základnu; zde jsou vázány svým předchozím pravomocným rozhodnutím, vydaným dle § 3 nařízení vlády. Správní orgány jsou naopak povinny zkoumat, zda žadatel o dotaci splňuje podmínky pro její poskytnutí definované v § 5 odst. 1 nařízení vlády, tj. zda byl do programu zařazen ve stanoveném období (což stěžovatel pravomocně byl), zda splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce či alternativně počtu společníků či členů [§ 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády] a další. Je nutno vycházet z toho, že pro účely § 5 nařízení vlády se za *skupinu výrobců* považuje každý subjekt, který

byl pravomocně zařazen do programu *Zakládání skupin výrobců*. K tomu srov. obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 45/2012 – 36.

Ač tedy městský soud správně vyhodnotil, že pojem *skupina výrobců* má zahrnovat obchodní společnost nebo družstvo, které má vícečlennou základnu, tj. více než jednoho společníka nebo člena, nesprávně vyhodnotil právní otázku vázanosti žalovaného pravomocným rozhodnutím o zařazení stěžovatele do programu *Zakládání skupin výrobců*. Stěžovatel, který byl pravomocně zařazen do programu ke dni 31. 12. 2006, splňuje podmínku podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády a již není možné znovu posuzovat a revidovat, zda je skutečně *skupinou výrobců*. Při rozhodování o poskytnutí dotace je ve stěžovatelově případě nutno vycházet z toho, že je zařazen do programu, a to i přesto, že byl a je jednočlennou obchodní společností, tedy bez ohledu na to, zda toto zařazení bylo oprávněné. Skutečnost, že se žalovanému nepodařilo revidovat rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu v otevřené lhůtě, jde jen k jeho tíži a žalovaný se nemůže snažit tento, z jeho pohledu nežádoucí stav, napravovat až v řízení o poskytnutí dotace obcházením pravomocného rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu. Tvrzení stěžovatele, že jeho žádost o poskytnutí dotace nemohla být zamítnuta pro nesplnění podmínky statusu *skupiny výrobců* tedy obstojí, jakkoli *ratio decidendi* jeho argumentace přisvědčit nelze.

Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se výkladu právních předpisů a nejasnosti a nejednoznačnosti právní úpravy, nelze než konstatovat, že stěžovatel v žalobě v tomto směru ničeho netvrdil, ač bezesporu mohl, a proto jde o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Jelikož shledaná vada rozsudku městského soudu, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jej činí *per se* nezákonným, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než jej podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušit. Vzhledem k tomu, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly dány důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru zde vysloveného a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného správního rozhodnutí nikterak zhojit, Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozsudku městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozsudek krajského (městského) soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je povinen rozhodnout o nákladech celého soudního řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), neboť řízení před správními soudy tím končí. O náhradě těchto nákladů bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán, který neměl v řízení před Nejvyšším správním soudem ani před městským soudem úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Pokud jde o procesně úspěšného stěžovatele – žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplacenými soudními poplatky a

odměnou advokáta. Na soudní poplatky stěžovatel vynaložil částku 5000 Kč (2000 Kč za žalobu, 3000 Kč za kasační stížnost). Náklady zastoupení spočívají v odměně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, kasační stížnost) v celkové částce 6 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů 3 krát 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 7200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Při výpočtu daně z přidané hodnoty je třeba přihlédnout k tomu, že dva úkony právní služby byly učiněny v roce 2008, kdy výše daně z přidané hodnoty činila 19%, a jeden úkon právní služby byl učiněn v roce 2010, tj. v době kdy tato daňová sazba již činila 20%. Částka daně z přidané hodnoty, vypočtená s ohledem na uvedené, činí 1392 Kč (912 Kč za úkony a náhradu hotových výdajů v roce 2008 a 480 Kč za úkon a náhradu hotových výdajů v roce 2010). Celkem tak náklady řízení představují částku 13 592 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Hodbodě, CSc.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu